

DRIEMAANDELIJKSE JURIDISCHE INFORMATIEBRIEF

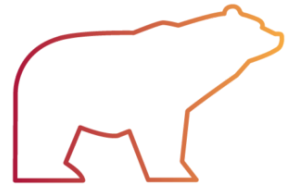


29E JAAR - N° 111

JUNI 2020

AFGIFTEKANTOOR BRUSSEL 5

© IDEFISC INTERNATIONALE VERENIGING MET WETENSCHAPPELIJK DOEL - INFO@IDEFISC.BE



DE TOEKOMST VAN DE VERMOGENS IN GEVAAR

II Eerst was er de sanitaire crisis die op vandaag heel geleidelijk aan onder controle lijkt. De Europese staten hebben ervoor gekozen om er nog een economische crisis aan toe te voegen die nog maar begint.

Deze crisis is niet de Covid-19 crisis, het is deze van de lock-down die bedrijven ruïneert en ervoor zorgt dat de staten zich kunnen opwerpen als redders door van een deel van de schade het herstellen door te beweren "steun" te verlenen aan bedrijven die zij heeft gedwongen om ten minste tijdelijk, soms definitief, te stoppen met hun activiteit.

Hoe bescheiden deze "steunmaatregelen" ook zijn, zij betekenen een kolossale uitgave, waarvan de inkomsten uiteraard enorm zullen dalen, gezien het verlies van omzet en winst van de gebruikelijke bijdrageplichtigen.

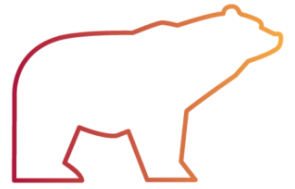
Momenteel geven we uit zonder te tellen. Morgen zullen we de tekorten die de lock-down met zich heeft meegebracht wel moeten recupereren bij de bijdrageplichtigen.

Dit zal ongetwijfeld over een paar jaar gebeuren door een "lissage" van de lasten. Maar men moet er niet aan twijfelen, het zal gebeuren.

De Staten zullen het niet aandurven om de consumptie die door de crisis al fors verminderd is nog meer te belasten. Ze zullen het ook niet kunnen gaan zoeken bij de werkgelegenheid. Op het einde zullen ze zich verplicht voelen om die mensen te volgen die zonder ophouden roepen dat men op één of andere manier de "rijken moet belasten". Zonder rekening te houden met het feit dat kapitaal reeds zwaar wordt belast onder de vorm van zeer hoge successierechten, onroerende belastingen zoals registratierechten die bij de hoogste ter wereld zijn, roerende voorheffing die in enkele jaren verdubbeld is....men zou nog de spaartegoeden durven aanvallen.

Vandaag moeten we ons voorbereiden om de gevolgen zo goed mogelijk op te vangen.

DE KLAUWEN VAN DE BEER



De ongelikte beer

EEN DUALITEIT DIE WE NIET LANGER MEER KUNNEN VERBERGEN

De lock-down crisis werd op economisch vlak niet door iedereen op dezelfde manier bekeken. Voor sommigen is de beperkte activiteit tijdens een tiental weken een catastrofe, soms betekent het zelfs het faillissement. Bedrijven zijn over het algemeen niet gemaakt om een onderbreking van hun activiteit, zonder inkomsten, te dragen, terwijl de vaste kosten blijven doorwegen. Soms is dit in een gedeeltelijke maatregel ook zo voor de personeelsleden van die bedrijven.

Maar daarnaast hebben velen geen enkel rechtstreeks economisch gevolg ondervonden, als ze het zeer zware verlies van individuele vrijheden als resultaat van de lock-down hebben gedragen, omdat ze hebben kunnen blijven werken in een openbare functie of omdat ze niet hebben kunnen blijven werken omdat ze leven van uitkeringen en nog steeds hetzelfde hebben ontvangen.

Dit onrecht was niet gewenst. Het is het resultaat van keuzes, misschien wel ongelukkige keuzes, maar die te goeder trouw genomen werden op het vlak van de volksgezondheid. Maar we moeten niet verwachten dat deze ongelijkheid rond de overheidslasten op een dag zal gecompenseerd worden omdat de politieke netwerken van hen die niets verloren hebben, te sterk zijn: het gaat hier over een andere wet van de sterkste.

PAGINA 2

EDITORIAAL

De toekomst van de vermogens in gevaar tussen de sanitaire crisis en de economische crisis.

PAGINA 3

DE KLAUWEN VAN DE BEER

Een dualiteit die we niet langer meer kunnen verbergen

PAGINA 5

ALGEMENE ANTIMISBRUIKBEPALING: NIET VAN TOEPASSING OP VERRICHTINGEN DATEREND VAN VÓÓR HAAR INWERKINGTREDING

De nieuwe versie van artikel 344 van het WIB 92 is slechts van toepassing vanaf het AJ 2013.

PAGINA 6

EEN GERECHTELIJKE PROCEDURE VERMIJDEN?

De verhuur van gemeubelde studentenkamers wordt gekwalificeerd als verhuur van onroerend goed.

PAGINA 7

VERHUUR VAN ONROEREND GOED VRIJGESTELD VAN BTW: OOK MET TOEVOEGING VAN BIJKOMENDE DIENSTEN?

De verhuur van gemeubelde studentenkamers wordt gekwalificeerd als verhuur van onroerend goed.

PAGINA 8

AKKOORD AFGESLOTEN TUSSEN DE BELGISCHE EN FRANSE BELASTINGSDIENSTEN ROND THUISWERK

Het Hof van Beroep van Antwerpen bevestigt dat België een forfaitair minimumbedrag aan buitenlandse belastingen moet aanrekenen.

PAGINA 9

ONWETTIGE BESLISSINGEN VAN DE DIENSTEN VOORAFGAANDE BESLISSINGEN: WELKE RECHTSMIDDELEN?

Mogelijkheid om beroep in te dienen tegen een beslissing van de DVA zodat het mogelijk is om een onwettige beslissing te betwisten

PAGINA 10

COVID-19 EN DUBIEUZE SCHULDVORDERINGEN

In geval van definitief verlies van de schuldvordering zal deze aftrekbaar zijn als kost.

PAGINA 11

BEROEPSKOSTEN VAN TIJDENS DE LOCK-DOWN

Aftrek van kosten die als privé worden beschouwd maar voortaan als beroepskosten worden beschouwd rekening houdend met de lock-down

PAGINA 12

VLABEL LIJKT VREDE TE NEMEN MET HET BEDING VAN AANWAS

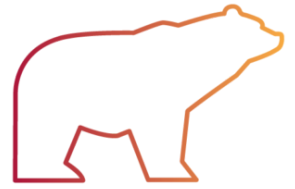
Beding van aanwas voor echtgenoten onder scheiding van goederen en woonachtig in het Vlaams Gewest

PAGINA 13

VERLENGING VAN VERSCHILLENDE AANGIFTE- EN BETALINGSTERMIJNEN

Verlenging van verschillende termijnen in fiscale zaken op elk bevoegdheidsniveau

ALGEMENE ANTIMISBRUIKBEPALING: NIET VAN TOEPASSING OP VERRICHTINGEN DIE DATEREN VAN VÓÓR HAAR



Pascale HAUTEFENNE INWERKINGTREDING

De nieuwe versie van artikel 344, § 1, van het WIB 1992, ingevoerd door artikel 167 van de programmawet van 29 maart 2012, is van toepassing vanaf aanslagjaar 2013, zowel op rechtshandelingen als een geheel rechtshandelingen die werden gesteld tijdens een belastbare periode die ten vroegste op 6 april 2012 werd afgesloten en verband houden met aanslagjaar 2012. Deze laatste bepaling is gericht op de vennootschappen die hun boekjaar afsluiten vanaf 6 april 2012, welke de publicatiedatum is van de wet in het Belgisch Staatsblad.

Net zoals het vorige artikel 344, § 1, richt de nieuwe tekst zich zowel op geïsoleerde rechtshandelingen als op gehelen van "rechtshandelingen" die een zelfde "verrichting" realiseren.

Afzonderlijke rechtshandelingen realiseren eenzelfde verrichting ofwel wanneer de verschillende handelingen het resultaat zijn van een initieel akkoord tussen partijen over de verschillende opeenvolgende handelingen die moeten gesteld worden, ofwel wanneer er sinds het stellen van de eerste handeling geen enkele waarschijnlijkheid bleek dat dat de latere handelingen ook niet zouden gerealiseerd worden.

De belastingadministratie heeft steeds geprobeerd te laten gelden dat de antimisbruikmaatregel kon.



toegepast worden als « de laatste rechtshandeling die deel uit maakt van een geheel van rechtshandelingen die eenzelfde verrichting realiseren, werd gesteld of gesteld wordt in de loop van het jaar 2012 » (Circ. AAF3/2012 van 4 mei 2012).

Zij is dus van mening dat de nieuwe antimisbruikmaatregel kan toegepast worden op een verrichting waarvan de eerste handeling werd gesteld vóór het jaar 2012 aangezien ze deel uit maakt van een geheel van rechtshandelingen die eenzelfde verrichting vormen, van zodra dat de laatste handeling werd gesteld in de loop van het jaar 2012.

Dit standpunt is nochtans in strijd met de tekst zelf van artikel 169 van de programmawet.

Deze tekst zegt inderdaad dat artikel 167, die de antimisbruikmaatregel invoert inzake directe belastingen, van toepassing is « vanaf aanslagjaar 2013, zowel op de rechtshandelingen als op de gehelen van rechtshandelingen die gesteld werden in de loop van de belastbare periode die ten vroegste afgesloten wordt op de publicatiedatum van de wet ».

De tekst is duidelijk: « het geheel van handelingen » moet gesteld zijn in de loop van de betrokken periode. Het is dus niet voldoende dat dit bij de laatste het geval is.

Dit standpunt lijkt inderdaad het enige standpunt te zijn die compatibel is met de duidelijke tekst van artikel 169 van de programmawet: er bestaat geen “geheel van handelingen” die uitgevoerd zijn tijdens de referentieperiode als de eerste van die handelingen vóór deze periode werd gesteld.

De antimisbruikmaatregel is van toepassing op verrichtingen die bestaan uit meerdere rechtshandelingen als de eerste van die handelingen plaats vond tijdens het aanslagjaar 2013 of tijdens een belastbare periode die afgesloten werd vanaf 6 april 2012, maar niet daarvoor.

De interpretatie laat trouwens toe de rechtszekerheid te respecteren, aangezien ze kan voorkomen dat een belastingplichtige die een verrichting is gestart vóór de inwerkingtreding van de antimisbruikmaatregel zich ingehaald ziet door deze maatregel, terwijl het begrip fiscaal misbruik niet bestond op het ogenblik dat hij de eerste handeling stelde.

Anders zou er in dit geval sprake zijn van schending van het recht op rechtszekerheid van de belastingplichtige.

Het Hof van Beroep van Gent, dat reeds een arrest in die zin had geveld, heeft zonet dit standpunt bevestigd in een arrest van 28 april 2020.

Dit arrest toont aan dat de voorspelbaarheid van de fiscale wet en de rechtszekerheid sleutelwaarden blijven in ons fiscaal recht.

EEN GERECHTELIJKE PROCEDURE VERMIJDEN ?

Anne RAYET

Het lijkt opportuun om vandaag te herhalen dat, sinds 2018, wanneer de belastingplichtige een bezwaarschrift heeft ingediend bij de regiodirecteur en dit bezwaar werd afgewezen, het voortaan mogelijk is om, vooraleer naar de rechtbank te stappen, een vordering tot « verbetering » van deze beslissing tot verwerping in te dienen bij de « adviseur-generaal » of de « gedelegeerde ambtenaar » die deze beslissing genomen heeft (artikel 375 § 1/1 WIB 92).

Dit beroep kan ingediend worden door een mandataris van de belastingplichtige (boekhouder of advocaat) ook al is geen enkele mandataris tot dan toe tussengekomen. Het kan ook de gelegenheid zijn – als de vraag niet werd gesteld in het bezwaarschrift – om te vragen om gehoord te worden door de ambtenaar die belast is met dit beroep, alsook om het administratief dossier te consulteren. De adviseur-generaal « oordeelt bij gemotiveerde beslissing over de geformuleerde grieven ». Hij kan er hierdoor toe aangezet worden om de oorspronkelijke beslissing « recht te zetten » (artikel 375 § 1/1 al. 2) en uiteindelijk de betwiste aanslag te verminderen, zodat op deze manier een eventuele nutteloze gerechtelijke procedure vermeden wordt...

Maar opgelet: terwijl de termijn om de zaak tegen het oorspronkelijke directiebesluit voor de rechtbank te brengen 3 maanden is, is de termijn tegen deze (nieuwe) beslissing die genomen werd na deze vordering tot rechtzetting slechts één maand. Dit is kort.

VERHUUR VAN ONROEREND GOED VRIJGESTELD VAN BTW: OOK MET TOEVOEGING VAN BIJKOMENDE DIENSTEN?



Sylvie LEYDER



Volgens artikel 44, §3, 2° van het BTW-wetboek is de verhuur van onroerende goederen van nature een vrijgestelde prestatie. De verhuur van kamers is dus vrijgesteld van BTW. De BTW-vrijstelling geldt ook voor de verhuur van gemeubelde kamers.

Volgens een vaste rechtspraak moeten de vrijstellingen strikt geïnterpreteerd worden, aangezien het gaat over een uitzondering op het algemeen principe volgens dewelke de BTW wordt geheven op elke dienst die ten bezwarende titel wordt geleverd door een belastingplichtige.

Onder deze omstandigheden kunnen we ons buigen over de vraag of de toegang voor een huurder van een kamer tot de salons, uitgeruste keukens enz. het nog toelaat om de BTW-vrijstelling in te roepen. Deze situatie doet zich met name voor in het kader van huisvestingen voor studenten.

In de regel, voor wat betreft de BTW, moet elke prestatie normaalgezien beschouwd worden als afzonderlijk en zelfstandig.

Echter moeten meerdere prestaties die formeel afzonderlijke prestaties zijn, die apart zouden kunnen geleverd worden en op die manier apart aanleiding geven tot belasting of tot vrijstelling, beschouwd worden als een unieke verrichting wanneer ze niet zelfstandig zijn.

Dit is het geval wanneer twee of meerdere elementen of handelingen die door de belastingplichtige worden geleverd zo sterk met elkaar verbonden zijn dat ze objectief gezien een enkele onlosmakelijk verbonden economische prestatie vormen waarvan de decompositie een artificieel karakter zou hebben.

Dit is ook het geval wanneer één of meerdere prestaties een hoofdprestatie vormen en de andere prestatie of prestaties één of meerdere bijkomende prestaties vormen die hetzelfde fiscale lot delen als de hoofdprestatie.

Een prestatie moet vooral beschouwd worden als bijkomend aan een hoofdprestatie wanneer ze voor het cliënteel geen doel op zich is, maar het middel om in de best mogelijke omstandigheden te genieten van de hoofddienst van de uitvoerder.

Recent heeft het Hof van Beroep van Gent deze principes nog toegepast (Antwerpen, 8 januari 2019, 6e k., RG 2017/AR/823) in een zaak waar studentenkamers werden verhuurd gepaard gaande bijkomende diensten.

In de voorgelegde zaak ging de verhuur van kamers gepaard met de terbeschikkingstelling van een gemeenschappelijke keuken en living, een TV- en internetaansluiting, gas en elektriciteit, een stalplaats voor fietsen en een toegangssleutel onder de vorm van een toegangsbadge.

Het Hof heeft beslist dat de verhuur van deze studentenkamers niet verder ging

dan de (gedeeltelijke) passieve terbeschikkingstelling van een onroerend goed.

Deze terbeschikkingstelling dient niet gekwalificeerd te worden als bijkomende dienst aangezien er geen actieve tussenkomst van de verhuurder is (zoals bijvoorbeeld, een onthaaldienst, het voorzien van ontbijt, het onderhoud van de kamer tijdens de verhuur). Enkel het feit dat een gemeubelde kamer wordt verhuurd en dat er bovendien een koffiemachine ter beschikking wordt gesteld, kan ook niet als een dienst op zich worden beschouwd.

De verhuur van studentenkamers werd in dit geval dus gekwalificeerd als verhuur van onroerend goed.

We kunnen dus uit het voorgaande concluderen dat de verhuur van onroerend goed dat niet verder gaat dan de (gedeeltelijke) passieve terbeschikkingstelling van een onroerend goed een vrijgestelde verhuur van onroerend goed is zolang ze niet gepaard gaat met de voorziening van bijkomende diensten waarvoor een tussenkomst van de verhuurder nodig is.

A AKKOORD AFGESLOTEN TUSSEN DE BELGISCHE EN FRANSE BELASTINGSDIENSTEN ROND THUISWERK

Anne RAYET

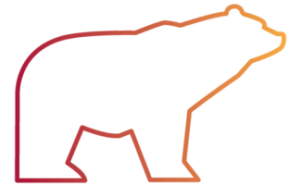
Volgens artikel 11 van het Verdrag ter preventie van de dubbele belasting dat tussen Frankrijk en België werd afgesloten zijn vergoedingen in principe belastbaar in de staat en het territorium waar de activiteit wordt uitgevoerd. Met andere woorden, als een Belgische inwoner in Frankrijk werkt dan is zijn vergoeding in principe belastbaar in Frankrijk (behalve de regel van « 183 dagen », wanneer de werkgever Belgisch is).

Tijdens de lock-down periode hebben de meeste van die « grensarbeiders » hun activiteit in Frankrijk niet kunnen uitoefenen. Hun vergoedingen zullen nog steeds belastbaar zijn in Frankrijk. Dit vloeit voort uit een akkoord dat op 15 mei 2020 werd afgesloten tussen de Belgische en Franse belastingdiensten: « Ten uitzonderlijke en voorlopige titel is het, door de toepassing van paragraaf 1 van artikel 11, toegelaten om de dagen waarop een natuurlijk persoon thuis werkt in zijn thuisstaat, enkel omwille van de maatregelen die werden genomen in de strijd tegen de verspreiding van Covid-10, te beschouwen als gewerkte dagen in de staat waarin de persoon zijn activiteiten zou uitgeoefend hebben als bron van lonen, salarissen en andere gelijkaardige vergoedingen zonder deze maatregelen, mits de staat deze inkomsten effectief belast ».

De belastingplichtige zal een attest van zijn werkgever ter beschikking moeten houden van de administratie, waarop het aantal dagen staat vermeld die hij thuis gewerkt heeft, enkel wegens de gezondheidsrichtlijnen van de overheid, en waarvoor hij werd betaald.

De belastingplichtige zal een attest van zijn werkgever ter beschikking moeten houden van de administratie, waarop het aantal dagen staat vermeld die hij thuis gewerkt heeft, enkel wegens de gezondheidsrichtlijnen van de overheid, en waarvoor hij werd betaald.

ONWETTIGE BESLISSINGEN VAN DE DIENST VOORAFGAANDE BESLISSINGEN: WELKE RECHTSMIDDELEN



Séverine SEGIER

De noodzaak om een bepaalde rechtszekerheid te verzekeren, een logisch gevolg van de voortdurend groter wordende techniciteit en complexiteit van de fiscale normen, genereert een grote vraag naar voorafgaande beslissingen, of deze nu gericht zijn aan Vlabel in het Vlaams Gewest of aan de Dienst voorafgaande beslissingen in fiscale zaken in de andere Gewesten. Hoewel het gevoel van rechtszekerheid natuurlijk een belangrijke voorwaarde is in het kader van elke financiële transactie, kan dit leiden tot misbruik, wat reeds meerdere keren werd vastgesteld, waarbij Vlabel en de DVB zich rechten en bevoegdheden toekennen inzake de toepassing van de belastingwetgeving, wat deze wetgeving niet impliceert: het is weldegelijk toegelaten dat deze administratieve autoriteiten de belastingwetgeving interpreteren, maar zij mogen er niet ronduit nieuwe voorwaarden aan toevoegen. We zien dan eigenlijk een soort « chantage »: er wordt een positieve beslissing aan de belastingplichtige toegekend, voor zover hij de verschillende voorwaarden respecteert die niet in de wet zijn opgenomen en die soms de voorwaarden voorzien in de wet zelf ver overstijgen: laten we, zonder volledigheid, hierbij de verrichtingen van gesplitste aankoop, interne meerwaarden, de toekenning van auteursrechten of nog de schenkingen vanuit maatschappen.

De belastingplichtige is dan redelijk radeloos: door rechtmatig te zoeken naar enige rechtszekerheid wordt hij geconfronteerd met omstandigheden die veel ernstiger zijn dan nodig, of een negatieve beslissing als hij zich niet verbindt tot het respecteren ervan. Dit is echter niet onvermijdelijk. Er werd inderdaad recent bevestigd dat de individuele negatieve beslissingen van deze administratieve autoriteiten

weldegelijk het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een verzoek tot vernietiging voor de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde, net zoals de beslissingen van algemene strekking waarvoor de Raad van State heeft toegelaten dat ze voor hem betwist konden worden.

In een onuitgegeven arrest van het Hof van Beroep van Gent dat uitgesproken werd op 14 januari 2020 (RG2018/AR/1269) werd effectief beslist dat de belastingplichtige die geconfronteerd wordt met een individuele negatieve voorafgaande beslissing beschikt over het belang zoals vereist in het Gerechtelijk wetboek om een vordering in te stellen tegen deze beslissing voor de gewone hoven en rechtbanken.

Volgens het Hof is de rechterlijke controle echter beperkt tot de 'interne en externe wettelijkheid' van de voorafgaande beslissing; met andere woorden, de burgerlijke rechter mag niet tussenkomen in dit geval noch beslissen in de plaats van de administratieve dienst door zelf een (nieuwe) voorafgaande beslissing te nemen, want dit is uiteraard niet de taak van de rechterlijke macht om zich in de plaats te stellen van de uitvoerende macht.

Daartegenover kan hij een voorafgaande beslissing wel annuleren die ofwel de vormvoorwaarden ofwel de basisvoorwaarden voorzien in de wet niet zou respecteren en er dus de rechtsgevolgen van schrappen. De betrokken dienst die daarna met dezelfde vraag wordt geconfronteerd zal dan niet dezelfde beslissing kunnen nemen.

Gehoorzamen aan onwettige voorwaarden is dus niet onvermijdelijk!

C O V I D - 1 9 E N DUBIEUZE SCHULDVORDERINGEN



Sylvie LEYDER

De sanitaire crisis door Covid-19 zal zware gevolgen hebben voor onze economie. Vele economische actoren zullen geconfronteerd worden met liquiditeitsproblemen met hun deel van niet-betaalde vorderingen.

Eenzelfde situatie kan anders bekeken worden volgens het oogpunt van waaruit men het bekijkt: in dit geval volgens het oogpunt van de schuldenaar die zijn schulden niet meer kan betalen of het oogpunt van de schuldeiser die op zijn geld wacht.

Deze vertrouwenscrisis tussen handelspartners vertaalt zich soms in moeilijke keuzes. De schuldeiser zal soms niet geneigd zijn om een kruis te maken over zijn schuldvordering, gezien de schuldenlast van zijn schuldenaar.

Vanuit boekhoudkundig oogpunt vereisen de beginselen van getrouw beeld en voorzichtigheid om de waardevermindering op schuldvorderingen te boeken als er een mogelijk risico bestaat van niet-inning van de schuldvordering. Er kan echter een tegenstrijdigheid bestaan tussen de boekhoudkundige en fiscale verwerking.

De belastingwetgeving zal de aftrekbaarheid of fiscale vrijstelling van een waardevermindering op schuldvordering inderdaad slechts toestaan onder bepaalde voorwaarden.

Fiscaal gezien zal er een onderscheid moeten gemaakt worden tussen de waardeverminderingen die geboekt worden omwille van het definitieve verlies van de schuldvordering (artikel 49 WIB) en de waardeverminderingen op dubieuze schuldvorderingen waarvan de invordering onzeker lijkt en waarvan niet bewezen is dat ze definitief verloren zijn.

In geval van definitief verlies van de schuldvordering zal deze aftrekbaar zijn als kost. De schuldeiser dient het bewijs te leveren van het definitief karakter van het verlies van de schuldvordering. Dit bewijs kan voortvloeien uit het attest van oninbaarheid dat door een curator wordt afgeleverd. De rechtspraak laat ook toe dat het definitieve verlies van de schuldvordering wordt aangetoond door een geheel van feitelijke elementen die zich hebben voorgedaan tijdens de belastbare periode en waarvoor de aftrek wordt gevraagd.

We onthouden hieromtrent dat de waardevermindering verplicht moet geboekt worden in het jaar waarin ze een definitief karakter heeft verkregen. Zoniet zal ze fiscaal niet toegelaten worden.

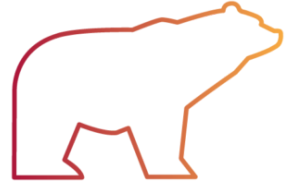
Als het verlies op de schuldvordering waarschijnlijk is, bestaat er in de belastingwetgeving een specifieke bepaling die de voorwaarden vastlegt voor een eventuele vrijstelling van de waardeverminderingen (art. 48 WIB). Als aan deze voorwaarden voldaan is, wordt de waardevermindering gezien als een reserve die deel uit maakt van de belastbare maar vrijgestelde winst als (i) ze geboekt wordt om duidelijk gepreciseerde verliezen te bestrijden en (ii) dat de gebeurtenissen waarschijnlijk zijn, (iii) binnen de door de KB/WIB vastgestelde grenzen, namelijk dat de waarschijnlijkheid van verlies niet veroorzaakt wordt door een louter risico van algemene aard maar wel door bijzondere omstandigheden die ontstaan zijn in de loop van de belastbare periode en nog bestaan op het einde van die periode (artikel 22, §1, 2° KB/WIB). We moeten ook zeggen dat de vrijstelling onderworpen is aan de opmaak van een staat dat het totaalbedrag van de vrijgestelde waardeverminderingen verantwoordt en uiteen zet en die aan de belastingaangifte van de schuldeiser zal toegevoegd worden.

Hier ook, als de schuldvordering in 2020 dubieus wordt, bijvoorbeeld als gevolg van de sanitaire crisis, zal deze vermindering van schuldvordering moeten genoteerd worden, opdat de belastingonthefving niet bedreigd zou worden. Dit is een strikte voorwaarde met als reden te vermijden dat de belastingplichtige zou overgaan tot het creëren van een waardevermindering enkel en alleen met als doel zijn fiscaal resultaat te verminderen.

Noteer dat de schuldvorderingen die het voorwerp uitmaken van een gehomologeerd reorganisatieplan of een minnelijk akkoord vastgesteld door de ondernemingsrechtbank krachtens boek XX, titel V van het Wetboek van Vennootschappen aanleiding geven tot een belastingonthefving voor waardevermindering vanaf de homologatie van het plan of de ondertekening van het minnelijk plan vastgesteld door de rechtbank tot aan de volledige uitvoering van het plan of het minnelijk akkoord of tot aan de afsluiting van de procedure.

We stellen vast dat zelfs als « de waarheden illusies zijn waarvan we vergeten zijn dat ze het zijn » (Nietzsche), de belastingwet hier haar waarheid oplegt om de waardeverminderingen op schuldvorderingen toe te laten, een waarheid die niet altijd in verband zal staan met de situatie die de economische actoren beleefd hebben.

V L A B E L L I J K T V R E D E T E N E M E N M E T H E T B E D I N G V A N A A N W A S



Severine SEGIER

Goed nieuws voor gehuwden die in het Vlaams Gewest wonen die gehuwd zijn onder het stelsel van scheiding van goederen en die elkaar maximaal willen beschermen in geval één van hen komt te overlijden.

Het beding van aanwas, met of zonder voorafgaande inbreng van een verdeeldheid, zorgt er bijvoorbeeld voor dat de goederen waarop ze betrekking heeft pas aan de kinderen worden toegekend bij het overlijden van de laatste echtgenoot door volledig aan de overlevende echtgenoot te worden overgedragen. Deze clause met een primordiaal belang inzake vermogensplanning en die al enige tijd door Vlabel wordt bekritiseerd, heeft op 21 oktober 2019 echter het voorwerp uitgemaakt van een gunstige voorafgaande beslissing van de Vlaamse belastingdienst die bevestigt dat de activering van deze clause niet onderworpen is aan de Vlaamse successierechten.

De redenering is als volgt:

- De overlevende krijgt de goederen niet bij de nalatenschap, maar bij de vereffening-verdeling van het huwelijksvermogenstelsel met scheiding van goederen dat onverdeelde goederen bevat waarvan de verdeling wordt veroorzaakt door het overlijden;
- Deze clause is een huwelijksvoordeel en geen schenking; de fiscale ficties betreffende schenkingen mogen bijgevolg niet worden toegepast;
- Het betreft niet de verdeling van een gemeenschap, maar van een onverdeeldeheid; de regel die recent in het Vlaams btw-wetboek werd ingevoerd en volgens welke de overlevende echtgenoot Vlaamse successierechten moet betalen op wat hij verkregen heeft boven de helft van het gemeenschappelijk vermogen is dus niet van toepassing.



Deze verdeling is een handeling onder bezwarende titel (aangezien het geen schenking is): er moet dus een onderscheid gemaakt worden tussen de roerende en onroerende goederen. Als het over roerende goederen gaat dan zal de toekenning (op het ogenblik van overlijden van één van de echtgenoten) niet moeten geregistreerd worden en zal het niet het voorwerp zijn van enig recht. Als het gaat om onroerende goederen zullen registratierechten van 2,5% verschuldigd zijn indien het onroerend goed in onverdeeldheid werd verkregen door de echtgenoten, van 10% indien dat niet het geval was op het ogenblik van de inbreng in het huwelijkscontract, waarbij deze twee tarieven toegepast worden op de volledige waarde behalve wanneer de echtgenoot die alleen het onroerend goed heeft ingebracht als eerste sterft (dan zal de 10% verschuldigd zijn op de helft van de waarde). Wat gebouwen betreft, al dan niet in onverdeeldheid, moeten we dus goed in ons achterhoofd houden dat de inbreng in onverdeeldheid reeds tot 10% registratierechten heeft geleid op de helft van

de waarde en dat de gezinswoning van de echtgenoten onderworpen is aan registratierechten van 0% voor de echtgenoten, wat de waarde ervan ook is.

De voorwaarden van een gelijkwaardige inbreng en van een gelijkaardige levensverwachting zijn niet vereist voor deze nieuwe planningstechniek. De onverdeeldheden in de proportie 99 % - 1 % komen bijvoorbeeld ook in aanmerking; ze zullen eenvoudigweg duurder kunnen zijn als ze betrekking hebben op gebouwen (tot 2 x 10% van de waarde van het gebouw – wat nog altijd iets voordeliger is dan de 27% die van toepassing zijn zonder enige planning vanaf een belastbare waarde van het onroerende gedeelte 250.000€, op een eigen gebouw van de eerst gestorven echtgenoot die aan de overlevende echtgenoot toekomt en dat niet de gezinswoning was.

BEREOPKOSTEN VAN TIJDENS DE LOCK-DOWN

Anne RAYET

Het is duidelijk dat tijdens de lock-down periode een reeks categorieën van gebruikelijke beroepskosten niet zoals gewoonlijk konden uiteengezet worden (restaurantkosten bijvoorbeeld).

Daartegenover zullen een reeks andere kosten die gewoonlijk als privé worden beschouwd in rekening moeten genomen worden door de belastingadministratie (zoals bijvoorbeeld, kosten voor water, gas en elektriciteit, postkosten, thuisleveringsdiensten, onderhoudsproducten, online abonnementen, diensten zoals videoconference, telefonie, informatica, enz.)

Het is essentieel dat de belastingplichtigen hun stavingsstukken voor al die kosten goed bijhouden, voor het geval van een eventuele controle die enkele maanden, zelfs jaren later nog kan plaatsvinden.

LESS TAXES, LEGALLY

TWENTY FIVE YEARS OF EXPERTISE



AFSCHRIFT
AVOCATEN

AFSCHRIFT MAAKT NIEUWE KLAUWEN

RAADPLEEG ONS OP

WWW.AFSCHRIFT.COM

Bruxelles

Avenue Louise 208
B- 1050 Bruxelles
BELGIQUE
T +32 2 646 46 36
F +32 2 644 38 00

Anvers

Quellinstraat 49
B- 2018 Anvers
BELGIQUE
T +32 3 204 19 80
F +32 3 644 38 00

Luxembourg

8, rue Mil neuf cents
L-2157 Luxembourg
LUXEMBOURG
T +352 26 84 54 16
F +352 26 84 54 17

Madrid

Monte Esquinza, 36,2 c
E-28010 MADRID
ESPAGNE
T +34 91 31à 46 31

Genève

Place Cornavin 7
CH -1201 Genève
SUISSE
T +41 22 593 48 30

Fribourg

Rue de Lausanne 29
Case postale 280
CH-1701 Fribourg
(Genève)
SUISSE
T +41 79 544 80 78

BrTel Aviv

Moshe Aviv Tower, 33rd
Floor
7 Jabotinsky St.
Ramat gan 52520
ISRAËL
T +972 3 542 01 00
F +972 3 542 01 01

Hong-Kong

M.C.A. LAI
Dominion Centre 504-505
43-59 Queen's Road East
Wan Chai Hong Kong
CHINE
T +852 25 20 07 78
F +852 25 20 07 23

**IDEFISC**

Tél. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt gepubliceerd door
Thierry AFSCHRIFT**

Met medewerking van
Pascale HAUTFENNE
Rédacteur en chef et de

Pascale HAUTFENNE
Sylvie LEYDER
Anne RAYET
Séverine SEGIER
Dorian VANDENSTEEN

Verantwoordelijke uitgever

Thierry AFSCHRIFT
Rue Lens, 13
1000 Bruxelles

Internet

www.idefisc.be

Volgend nummer

September 2020

Om IDEFISC elektronisch te ontvangen
stuur uw adress naar
info@idefisc.be

De informatie gepubliceerd doot
IDEFISC worden ter informatieve titel
gegavn; het zijn geen juridische raadgevingen met
betrekking tot bepaalde situaties.

Dit nummer is ook verkrijgbaar in het Nederlands.
Indien u dit wenst te ontvangen, gelieve een mail te
sturen naar info@idefisc.be

Design by
Dorian VANDENSTEEN